

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 161/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. R. V., B., zastúpeného advokátom JUDr. F. S., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 381/2006-81 zo 7. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. R. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2008 doručená sťažnosť Mgr. R. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 381/2006-81 zo 7. novembra 2007.

1. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ sa žalobou zo dňa 14. 11. 2005 proti obchodnej spoločnosti N., s. r. o. (...), domáhal na Okresnom súde Bratislava III určenia neplatnosti výpovede a náhrady mzdy. Medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. 04. 2006 sp. zn. 43 C 242/05-55 bola predmetná žaloba v časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zamietnutá.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd žalobe v napadnutej časti vyhovel. O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 07. 11. 2007 sp. zn. 2 Co 381/2006-81, ktorým napadnuté rozhodnutie potvrdil. Rozsudok odvolacieho súdu bol doručený právnenému zástupcovi sťažovateľa dňa 28. 01. 2008.“

Sťažovateľ sa domnieva, že „predmetnými rozsudkami prvostupňového a druhostupňového súdu, ktorými bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“ Sťažovateľ svoje tvrdenie opiera o nasledujúce skutočnosti:

«Pracovnoprávny vzťah medzi sťažovateľom a zamestnávateľom vznikol dňa 01. 08. 2005, pričom pracovný pomer bol dohodnutý na neurčitý čas so skúšobnou dobou v trvaní troch mesiacov. Dňa 19. 09. 2005 (v skúšobnej dobe) bol sťažovateľovi doručený list označený ako „Výpoveď v skúšobnej dobe“ s nasledujúcim textom:

„Podpísaný Mgr. O. V. týmto dávam výpoveď p. R. V. v zmysle zákonníka práce ku dňu 19. 09. 2005.“

Sťažovateľ v konaní napadol platnosť výpovede a uviedol právne dôvody, prečo nemožno list zo dňa 19. 09. 2005 považovať za platný právny úkon, a to:

- v zmysle § 59 ods. 1 ZP je možné skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe aj výpoveďou, a nie len skončením v skúšobnej dobe. (...)

- v rozpore s § 61 ods. 2 ZP a pod sankciou neplatnosti právneho úkonu nebol vo výpovedi skutkovo vymedzený jej dôvod;

- *výpoveď urobil vo svojom vlastnom mene Mgr. O. V., ktorý nikdy nebol zamestnávateľom navrhovateľa;*
- *v pracovnej zmluve uzatvorenej medzi sťažovateľom a zamestnávateľom dňa 01. 08. 2005 si zmluvné strany v § 2 „skúšobná doba“ dohodli podmienku, že oznámenie o skončení pracovného pomeru treba oznámiť druhej strane najneskôr 5 dní pred dňom, kedy má pracovný pomer skončiť. Túto lehotu zamestnávateľ preukázane nedodržel.»*

Sťažovateľ konštatoval, že: «Okresný súd Bratislava III sa nestotožnil s právnou argumentáciou sťažovateľa a odmietol záver, že Zákonník práce upravuje možnosť dať v skúšobnej dobe výpoveď v zmysle § 61 a nasl. ZP. Namietaný písomný dokument označený ako „výpoveď v skúšobnej dobe“ potom súd posúdil ako „skončenie v skúšobnej dobe“ podľa § 59 ods. 1 písm. d) ZP. Súd zároveň ignoroval preukázané nedodržanie 5 dňovej lehoty na oznámenie skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Krajský súd v Bratislave sa s názorom prvostupňového súdu stotožnil a jeho rozhodnutie potvrdil. K nedodržaniu 5 dňovej lehoty uviedol, že ide o poriadkovú lehotu, ktorej nedodržanie nemá za následok neplatnosť skončenia pracovného pomeru.»

Podľa názoru sťažovateľa: „Právna istota subjektov práva sa musí pri interpretácii a aplikácii práva dodržať. Výklad právnych noriem má nezastupiteľné miesto v systéme rozhodovania súdov o uplatnených nárokoch. Základom výkladu práva v právnom štáte je tzv. požiadavka zdravého rozumu, ktorej súčasťou je povinnosť každého súdu rešpektovať pri výklade právnych noriem zjavný a presný význam výrazov, ktoré ho jednoznačne bez potreby ich ďalšieho výkladu alebo doplnenia majú. Právny poriadok neobsahuje žiadnu právnu normu, ktorá by zamestnávateľa obmedzovala v možnosti dať zamestnancovi v skúšobnej dobe výpoveď podľa § 61 a nasl. ZP. Túto skutočnosť Okresný súd Bratislava III ani Krajský súd v Bratislave nerešpektovali, čím sa dopustili nesprávnej interpretácie právnej normy pri posudzovaní prejednávanej veci.“

Na podporu svojich tvrdení sťažovateľ poukázal na právne závery ústavného súdu vyplývajúce z rozhodnutí vo veciach vedených pod sp. zn. PL. ÚS 9/04, II. ÚS 48/07,

II. ÚS 34/95, III. ÚS 300/06, IV. ÚS 49/06, I. ÚS 13/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 58/98 a I. ÚS 17/00.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol týmto nálezom:

„I. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 07. 11. 2007 sp. zn. 2 Co 381/2006-81, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 13. 04. 2006 sp. zn. 43 C 242/05-55, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 11. 2007 sp. zn. 2 Co 381/2006-81 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

2. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 43 C 242/05-55 z 13. apríla 2006 sťažovateľov návrh zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia (vychádzajúc z listinných dôkazov predložených účastníkmi, z výsluchov svedkov navrhnutých účastníkmi a z ďalších vykonaných dôkazov) po citovaní na posúdenie veci sa vzťahujúcich právnych noriem [§ 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 14, § 15, § 17 ods. 1 a 2, § 18, § 43 ods. 1, § 45 ods. 1 až 3, § 46, § 59 ods. a 2, § 72 ods. 1 a 2, § 77, § 79 ods. 1, § 1 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZP“) a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov] okresný súd zhrnul výsledky vykonaného dokazovania do právneho záveru, v ktorom sa vysporiadal so skutkovými tvrdeniami a prednesenými právnymi názormi sťažovateľa:

«Zhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo ako aj v ich vzájomnej súvislosti, s prihliadnutím na všetko, čo za konania vyšlo najavo, vrátane prednesov zástupcov účastníkov konania a osvojením si skutkových zistení založených na zhodnom tvrdení účastníkov konania mal súd dôkazne preukázaný skutkový stav, že medzi účastníkmi konania vznikol podľa § 46 Zákonníka práce dňa 01. 08. 2005 pracovný pomer, v právnom postavení navrhovateľa ako zamestnanca s odporcom ako zamestnávateľom - právnickou

osobou, založený z platne uzavretej pracovnej zmluvy splňajúcej kogentné náležitosti § 43 ods. 1, Zákonníka práce, nedeliteľnou súčasťou ktorej bola aj platne dohodnutá skúšobná doba v trvaní troch mesiacov, dojednaná v súlade s § 45 ods. 1, Zákonníka práce, počas plynutia ktorej mohol tak navrhovateľ, ako aj odporca kedykoľvek pristúpiť ku skončeniu pracovného pomeru zrušujúcim jednostranným právnym úkonom aj bez uvedenia dôvodu.

Proti skutkovým tvrdeniam navrhovateľa dospel súd z vykonaného dokazovania k záveru, že prejav vôle odporcu zrušujúci pracovný pomer podľa § 59 ods. 1, písm. d) Zákonníka práce urobil odporca platným právnym úkonom v písomnej forme dňa 19. 09. 2005 počas plynutia skúšobnej doby od 01. 08. 2005 do 31. 10. 2005, ktorý prejav vôle zaväzujúci odporcu ako právnickú osobu v právnom postavení zamestnávateľa z pracovnoprávneho vzťahu účastníkov konania urobil konaním menom a priezviskom označeného konateľa v právnom postavení štatutárneho zástupcu v súlade s § 9 ods. 1, Zákonníka práce, ako štatutárny zástupca, v čase vykonania tohto právneho bol zapísaný v príslušnom obchodnom registri s odkazom k § 28 ods. 1, písm. e) Obchodného zákonníka s oprávnením vykonávať právne úkony v mene odporcu vo všetkých veciach samostatne, ktorý písomný právny úkon zároveň čo do zákonných náležitostí platnosti urobil za odporcu aj v súlade s § 40 ods. 3, O. Z. i proti skutkovým tvrdeniam navrhovateľa z dôvodu, že v písomnej forme na listine zo dňa 19. 09. 2005 odporcu označil v súlade s jeho zápisom v príslušnom obchodnom registri obchodným menom, právnou formou a sídlom, a ku svojmu označeniu mena pripojil vlastnoručný podpis a listinu opatril aj výtlačkom pečiatky obchodného mena odporcu.

Ani po obsahovej stránke prejav vôle odporcu písomne vyjadrený na listine zo dňa 19. 09. 2005 ako „výpoveď“ v skúšobnej dobe“ adresovaný navrhovateľovi súd neposúdil za neplatný právny úkon podľa § 37 ods. 1, O. Z. pre jeho neurčitosť a nezameniteľnosť s výpoveďou danou zamestnávateľom podľa § 63 a nasl. Zákonníka práce. Túto chybu súd nevyhodnotil ako rozpor vôle s jazykovým prejavom odporcu aj s prihliadnutím na okolnosti z výpovedí účastníkov konania, ktoré takto urobenému právnemu úkonu odporcu predchádzali, t. j. skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe podľa § 59 ods. 1, písm. d) Zákonníka práce dňom 19. 09. 2005 jednostranným úkonom odporcu.

(...)

V súhrne týchto skutkových a právnych dôvodov súd návrh navrhovateľa na určenie absolútnej neplatnosti jednostranného právneho úkonu odporcu o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe zamietol a o tejto veci rozhodol tak, ako je vo výroku rozsudku uvedené (...).»

3. Proti prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie z 28. júla 2006, ktorým „*predmetný rozsudok napáda v celom rozsahu a domáha sa, aby ho odvolací súd v zmysle § 220 ods. 1 OSP zmenil a žalobe zo dňa 14. 11. 2005 o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vyhovel*“.

Podstatou odvolania bolo sťažovateľovo tvrdenie, že „*Rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP) – Okresný súd Bratislava III zamietol žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru z dôvodu, že právny úkon v písomnej forme zo dňa 19. 09. 2005 považoval za platný a vyvolávajúci riadne právne účinky*“. (Pozri úplné znenie tohto právneho úkonu už uvedené v bode 1).

Sťažovateľ nesúhlasil s tým, že

„*Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov ku záveru (str. 7), že sa jedná o právny úkon odporcu konajúceho svojim štatutárnym orgánom. Z hľadiska jeho obsahu a relevantných účinkov ho subsumoval pod ustanovenie § 59 ods. 1 písm. d) ZP a § 72 ZP, ako skončenie pracovného pomeru medzi účastníkmi v skúšobnej dobe*“.

Svoj nesúhlas odôvodnil nestotožnením sa s konštatovaním okresného súdu „*že sporný právny úkon je úkonom žalovaného, uskutočneným v jeho mene konateľom Mgr. O. V.*“, lebo podľa názoru sťažovateľa: „*Z písomnej „výpovede v skúšobnej dobe“ zo dňa 19. 09. 2005 nevyplýva, že Mgr. O. V. koná za žalovaného ako zamestnávateľa. Listinu bez ďalšieho sám podpísal bez akýchkoľvek identifikačných znakov ktoré by dôvodne viedli k záveru, že nekoná osobne, ale ako štatutárny orgán žalovaného, a že sa de facto jedná o úkon žalovaného.*»

Sťažovateľ za „*nesprávny*“ považoval

«aj názor súdu prvého stupňa o obsahu a účinkoch sporného právneho úkonu. Okresný súd Bratislava III posúdil tento úkon ako písomné skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe ku 19. 09. 2005. Vychádzal pritom z premisy, že nesprávne označenie „Výpoveď v skúšobnej dobe“ a zmätočná textová formulácia (doslovne citovaná vyššie) nemajú za následok neurčitost' tohto úkonu, ani to, že sa jedná o neplatnú výpoveď bez zákonných náležitostí. Pracovný pomer bol skončený počas skúšobnej doby a je riadnym právnym úkonom podľa § 59 ods. 1 písm. d) ZP.

Zastávame názor, že o prezentovaných interpretačných záveroch súdu by bolo vôbec možné v teoretickej rovine uvažovať iba vtedy, ak by ZP umožňoval počas plynutia skúšobnej doby skončiť pracovný pomer iba skončením v skúšobnej dobe v zmysle § 59 ods. 1 písm. d) ZP. Je však nesporné, že tento záver z právneho poriadku SR nevyplýva. Počas plynutia skúšobnej doby je možné skončiť pracovný pomer aj iným spôsobom, vrátane výpovede.

(...)

Za daných skutkových okolností absolútne nie je namieste tvrdenie, že písomný právny úkon uskutočnený počas plynutia skúšobnej doby, označený ako výpoveď v skúšobnej dobe, v znení „... týmto dávam výpoveď... v zmysle zákonníka práce...“ je možné z hľadiska prejavenej vôle považovať za iný úkon ako výpoveď podľa § 59 ods. 1 písm. b) ZP danú zamestnancovi počas plynutia skúšobnej doby. Táto výpoveď je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodov uvedených v žalobe zo dňa 14. 11. 2005 (čl. II písm. c) a d)). Jej kvalifikovanie ako písomné skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe ku 19. 09. 2005 nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a to predovšetkým v listinnom dôkaznom prostriedku ktorým je samotná „Výpoveď v skúšobnej dobe“. Z obsahu tejto listiny nesporne vyplýva, že sa jedná o výpoveď bez taxatívnych náležitostí stanovených v § 61 a nasl. ZP. Záver v zmysle ktorého zo slovného spojenia „v skúšobnej dobe“, použitého v spojitosti so slovom „výpoveď“ v označení samotného úkonu - teda navyše nie priamo v jeho texte - je možné izolovane vyvodiť, že sa jedná o skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe, považujeme za absurdný a neprijateľný. V tom zároveň spočíva nesprávne právne posúdenie súdu prvého stupňa, zakladajúce vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. (...)).».

Sťažovateľ poukazoval aj na nedodržanie 5 dňovej lehoty na oznámenie skončenia pracovného pomeru, ktoré účastníci pracovnoprávneho vzťahu dohodli v „§ 2 – skúšobná doba“ pracovnej zmluvy z 1. augusta 2005 („oznámenie o skončení pracovného pomeru treba oznámiť druhej strane najneskôr 5 dní pred dňom, kedy sa má pracovný pomer skončiť“).

Vychádzajúc z už uvedeného sťažovateľ svoje tvrdenia uzatvoril konštatovaním, že:

„Pokiaľ Okresný súd Bratislava III dospel ku záveru, že žalovaný riadne skončil so žalobcom pracovný pomer skončením v skúšobnej dobe (ústnym alebo písomným) ku dňu 19. 09. 2005, a ignoroval preukázané nedodržanie päťdňovej lehoty podľa § 2 pracovnej zmluvy, zaťažil svoje rozhodnutie nesprávnym právnym posúdením.“

4. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 381/2006-81 zo 7. novembra 2007 tak, že „rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje“.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil:

a) skutkové zistenia a právne závery okresného súdu:

„Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Navrhovateľ pracoval u odporcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 01. 08. 2005 a pracovný pomer bol dojednaný na dobu neurčitú, so skúšobnou dobou v trvaní troch mesiacov. Počas plynutia skúšobnej doby dňa 19. 09. 2005 odporca doručil navrhovateľovi oznámenie o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe, na základe ktorého mal pracovný pomer skončiť ku dňu 19. 09. 2005. Navrhovateľ listinou zo dňa 10. 10. 2005 oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, z dôvodu neplatného skončenia pracovného pomeru, pre jeho rozpor so zákonom, ktorý odôvodnil tým, že týmto právnym úkonom nieje možné platne podľa § 59 ods. 1 Zákonníka práce skončiť pracovný pomer, ďalej že tento právny úkon neurobil vo svojom mene odporca ako zamestnávateľ, ale Mgr. O. V., konateľ odporcu, s ktorým navrhovateľ nebol v pracovno - právnom vzťahu, a tiež, že tento právny úkon svojim označením ako výpoveď nespĺňal ani kogentné náležitosti výpovede danej zamestnávateľom podľa § 61 ods. 2, § 63 ods. 1 Zákonníka práce a s odkazom na § 74 ZP odporca výpoveď danú navrhovateľovi vopred neprorokoval so zástupcami zamestnancov.“

Súd prvého stupňa rozsudok odôvodnil tým, že odporca platne skončil pracovný pomer v skúšobnej dobe od 01. 08. 2005 do 31. 10. 2005. Písomné oznámenie zo dňa 19. 09. 2005 urobil konateľ odporcu ako štatutárny zástupca, ktorý je oprávnený za spoločnosť konať a ani po obsahovej stránke nebol právny úkon neplatný pre jeho navrhovateľom tvrdenú neurčitost' a nezameniteľnosť s výpoveďou danou zamestnávateľom podľa § 63 a nasl. Zákonníka práce v spojení § 37 ods. 1 OZ. Súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení poukázal na to, že skúšobná doba v trvaní troch mesiacov bola platne dohodnutá v súlade s § 45 ods. 1 Zákonníka práce, počas plynutia ktorej mohol tak navrhovateľ ako aj odporca kedykoľvek pristúpiť ku skončeniu pracovného pomeru zrušujúcim jednostranným právnym úkonom aj bez uvedenia dôvodu.“

b) podstatu tvrdení sťažovateľa vyplývajúcich z jeho odvolania:

„Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a určiť, že výpoveď daná navrhovateľovi dňa 19. 09. 2005 je neplatná. (...)“

c) vyjadrenie odporcu: *„ktorý žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že písomný právny úkon urobila osoba oprávnená konať v mene odporcu, s uvedením obchodného mena právnickej osoby a pečiatkou pri podpise. Z právneho úkonu, ktorý odporca urobil je zrejmé, že úmyslom odporcu bolo skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Navrhovateľ od 19. 09. 2005 na pracovisko nenastúpil ani nepožadoval pridelenie práce a až o mesiac oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Ďalej uviedol, že lehota 5 pracovných dní, v ktorej mal odporca oznámiť navrhovateľovi skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe, je len poriadková a jej nedodržanie Zákonníka práce nesankcionuje neplatnosťou, pretože Zákonník práce je norma, ktorá kogentne upravuje práva a povinnosti subjektov pracovnoprávneho vzťahu a ak výslovne neuvádza, že v konkrétnom prípade je právny úkon neplatný, nemožno sa vyslovenia neplatnosti domáhať. Preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa správne.“*

Po konštatovaní, že *„odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. na pojednávaní podľa § 214 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je*

možné vyhovieť“, krajský súd citoval ustanovenia § 45 ods. 1, § 59 ods. 1, § 72 ods. 1 a 2 Zákonníka práce a uviedol, že:

„Z vykonaného dokazovania vyplýva, že odporca skončil s navrhovateľom pracovný pomer v skúšobnej dobe písomným podaním zo dňa 19. 09. 2005, ktorým obchodná spoločnosť N. s. r. o. B. oznamuje R. V., B., že s ním končí pracovný pomer v skúšobnej dobe ku dňu 19. 09. 2005. Podľa § 59 ods. 1 ZP pracovný pomer možno skončiť dohodou, výpoveďou, okamžitým skončením a skončením v skúšobnej dobe. Zo strany odporcu došlo k skočeniu pracovného pomeru s navrhovateľom v skúšobnej dobe, ktorá plynula od 01. 08. 2005 do 31. 10. 2005.“

Následne krajský súd citoval ustanovenia § 13 ods. 1, § 133 ods. 1 a 3 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a konštatoval, že:

„Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I vyplýva, že konateľom obchodnej spoločnosti N., s. r. o. so sídlom B. je Mgr. O. V., od 14. 12. 2004, ktorý podpísal za odporcu podanie zo dňa 19. 09. 2005, ktorým odporca oznámil navrhovateľovi skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Preto úkon, ktorý urobil konateľ v mene obchodnej spoločnosti bol urobený v súlade so zákonom.“

K námietke sťažovateľa o nedodržaní dohodnutej 5-dňovej lehoty na oznámenie skončenia pracovného pomeru krajský súd uviedol:

„V zmysle § 58 Zákonníka práce zrušiť pracovný pomer v skúšobnej dobe môže zamestnávateľ aj zamestnanec, ak dohodli v pracovnej zmluve skúšobnú dobu. Môžu tak urobiť s uvedením akéhokoľvek dôvodu, alebo i bez uvedenia dôvodu. Zrušenie je treba urobiť písomnou formou, ale jej nedodržanie nemá za následok neplatnosť tohto právneho úkonu. Ustanovenie o tom, že písomné oznámenie o zrušení pracovného pomeru v skúšobnej dobe má byť druhej strane doručené aspoň tri dni vopred, je iba poriadkovým ustanovením, teda poriadkovou lehotou a nedodržanie tejto lehoty nemá za následok neplatnosť skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Nie je preto dôvodná námietka navrhovateľa v podanom odvolaní, že pokiaľ nebola dodržaná 5 - dňová lehota podľa § 2 pracovnej zmluvy, je skončenie pracovného pomeru neplatné.“

K tvrdeniu sťažovateľa, že „v zmysle § 63 ods. 1 Zákonníka práce, dôvod musí byť vo výpovedi kvalifikovane skutkovo vymedzený, čo v danom prípade nie je“, krajský súd uviedol, že „táto námietka navrhovateľa nie je dôvodná, pretože predmetom sporu nie je neplatnosť výpovede podľa § 61 a nasl. ust. Zákonníka práce a preto nie je potrebné skutkovo vymedziť dôvod výpovede, aby ho nebolo možné zameniť s iným, pretože v danej veci ide o neplatnosť skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe a podľa § 72 ods. 1 Zákonníka práce skončiť pracovný pomer je možné z akéhokolvek dôvodu, alebo bez uvedenia dôvodu“.

Krajský súd ďalej konštatoval, že „Nie je dôvodná ani námietka navrhovateľa, že skončenie pracovného pomeru nebolo prerokované so zástupcami zamestnancov, pretože podľa § 74 Zákonníka práce skončenie pracovného pomeru nie je potrebné prerokovať so zástupcami zamestnancov“.

Vychádzajúc z uvedených faktických a právnych skutočností krajský súd prijal tento právny záver:

„Súd prvého stupňa preto správne rozhodol, keď zamietol návrh navrhovateľa na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

Odvolaací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho označených základných práv a slobôd došlo rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 381/2006-81 zo 7. novembra 2007, ktorý sa potvrdením prvostupňového rozsudku okresného súdu „*dopustil nesprávnej interpretácie právnej normy pri posudzovaní prejednávanej veci*“ (k podobným záverom dospel sťažovateľ aj vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku okresného súdu č. k. 43 C 242/05-55 z 13. apríla 2006, ktorý medzitýmnym rozsudkom zamietol jeho návrh o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru).

Vychádzajúc zo sťažnosti a k nej pripojených písomností sa preto ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal otázkou, či obsah napádaného

postupu krajského súdu zo 7. novembra 2007 opodstatňuje prijatie sťažnosti na ďalšie konanie vo vzťahu k sťažovateľom formulovanej požiadavke na ochranu ústavnosti v rozsahu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru, teda, či účinky výkonu právomoci krajského súdu sú zlučiteľné s ústavnými limitmi vyplývajúcimi zo sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Sťažovateľ vidí porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v tom, že postupom označených súdov v predmetnom konaní (ktorý je bližšie konkretizovaný už v bode 1 I. časti odôvodnenia) bola odmietnutá jeho faktická a právna argumentácia preukazujúca neplatnosť skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe listinou odporcu z 19. septembra 2005 (pozri bližšie tamtiež, ako je už uvedené), dôsledkom čoho vo veci konajúce všeobecné súdy v jeho pracovnoprávnej veci „*nesprávne interpretovali*“ na posúdenie a rozhodnutie veci sa vzťahujúce ustanovenia Zákonníka práce (vrátane ním uvádzané ustanovenia Občianskeho zákonníka).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z uvedeného ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že rozhodovanie vo veciach pracovnoprávných patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmavať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či

v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov.

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05).

Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi označenými základnými právami alebo slobodami a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov a postupom, ktorý im predchádzal. V takom prípade ústavný súd považuje sťažnosti za zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Zjavná neopodstatnenosť teda znamená, že už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistí žiadnu reálnu možnosť porušenia základného práva alebo základnej slobody napadnutým rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne postupmi, ktoré im predchádzali v konaní pred orgánmi verejnej moci, osobitne v konaní pred všeobecnými súdmi.

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu č. k. 2 Co 381/2006-81 zo 7. novembra 2007 ústavný súd konštatoval, že jeho závery v ňom obsiahnuté nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné vo vzťahu k sťažovateľom označeným právam podľa ústavy a dohovoru. Vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu (uvedené

sťažovateľom a prezentované v sťažnosťou napadnutých rozhodnutiach menovaných súdov, pozri bližšie body 1 až 4 I. časti odôvodnenia) nemožno výklad a interpretáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Zákonníka práce, ktorú krajský súd v danom prípade zvolil, považovať za arbitrárnu alebo popierajúcu základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, vo veci rozhodnú.

O napadnutom rozsudku krajského súdu a jeho odôvodnení ústavný súd nemôže prijať záver, že by dôvody tohto rozhodnutia neboli udržateľné, prípadné boli svojvoľné tak, aby to odôvodňovalo ich spojitosť s možným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

Odvolačný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku podľa názoru ústavného súdu vysporiadal s námietkami sťažovateľa uvedenými v podanom odvolaní, pričom svoje závery oprel o dôkazy vykonané už pred súdom prvého stupňa (pozri bližšie body 2 až 4 I. časti odôvodnenia).

Ústavný súd konštatuje, že postupom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv podľa ústavy a dohovoru, pretože výsledkom tohto konania nebolo také právoplatné rozhodnutie alebo zásah, alebo také opatrenie, ktorým by mohol výrazným spôsobom zasiahnuť do označených základných práv sťažovateľa. Preto ústavný

súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2008